

13. A maradék és küldetése

Az egyetemes egyházakat azok alkotják, akik őszintén hisznek Krisztusban; de az utolsó időkben, az általános hitehagyás idejében maradékot háv el, hogy megtartsa Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Ez a maradék hirdeti az Őt letérítőknak előrejelzett, a Krisztus általi megváltást és Krisztus második eljövételének közelgését. A Jelenések könyve 14. fejezetében a három angyal jelképezi ezt az üzenetet, amely egybeesik a mennyben folyó Őt lettel, a földön pedig bűnbánatot és megújulást eredményez. Minden hávőnek szívesen meghívás, hogy személynél vegyen részt az evangélium világszerte hirdetésében. (Jel 12:17; 14:6-12; 18:1-4; 2Kor 5:10; Ját 3:14; 1Pt 1:16-19; 2Pt 3:10-14; Jel 21:1-14)

A nagy vezetés sárkány ugrásra kész. Ő volt az, aki a mennyei angyalok egyharmadának bukását okozta (Jel 12:3, 7-9). Ha most fel tudja falni a száletendő gyermeket, megnyeri a háborút.

Előtte áll a Napba Őt letett asszony, akinek a Hold van a lábánál, fején pedig tizenkét csillag alkotta korona. A fiókgyermek az őt szívetik, hogy "ézsavesszövel" legeltessen minden nemzetet.

A sárkány utánaveti magát, de nem tudja megélni a gyermeket, mert a fió "ézagadtak... Istenhez és az Ő királyi székéhez". A földön hárdott sárkány az anyára zód-tja haragját, aki csodálatos módon színyakat kap, és Isten a közelében neki kész-tett távoli helyre viteti, ott táplálja ideig, időkig és föl időig; három és föl évig vagy 1260 prátai napig (Jel 12:1-6, 13-14).

A bibliai prátciában a tiszta asszony Isten hűges egyházait jelképezi.[1] A házasságtörőnek vagy paráznának bemutatott asszony Isten hitehagyásvált lett egyházait jelképezi (Ezék 16; Ésa 57:8; Jer 31:4-5; Háseis 1-3; Jel 17:1-5).

A sárkány, ézama rági kágy, aki nevezetik Őrdágnak és Sárkánynak, arra várt, hogy felfalhassa a fiókgyermeket, a rágen várt Messiaszt, Jézus Krisztust. Sárkány főellenségének tartott Jézus elleni közelében eszkázként használt fel a Római Birodalmat. Jézust semmi, még a kereszthalál sem tudta eltörteni közelétől, az emberiség megváltásáért.

legyőzte Sátánt. Krisztus ezt mondta keresztre feszítéséről: "Éz most megy végbe az ártatlanok felett, most vették ki a világ fejedelmét." (Jn 12:31-32 prot. ford.) A Jelenések könyve leírja a Mennyben hangzó győzelmi éneket. "Éz most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyainkfiainak vándorlása levetetett, aki vándorolja vala őket ezzel és nappal a mi Istenünk előtt... Annakokért írték, egek, és akik lakoztak azokban." (Jel 12:10-12) Sátán munkálkodásait korlátok nélkül szorította az, hogy kirekesztett a Mennyből. Sátán nem vándorolhatja tovább Isten népeit a mennyi lánya előtt.

A Mennyben nagy az írást, ím, ím a Földön figyelni kell az intésre. "Éz Jaj a Föld és a tenger lakosainak; mert leszűllott az írdőg tihozzatok, nagy haraggal teljes, úgy, mint aki tudja, hogy kevés ideje van." (Jel 12:12)

Sátán a földközébe vette az asszonyt, az egyházat, hogy kitűltse a haragját (Jel 12:13). Az egyház sokat szenvedett ugyan, de túlélte a támadást. A Föld győren lakott része - a pusztá - adott menedéket Isten hűgeseinek az 1260 prófétai nap vagy 1260 valás alatt (Jel 12:14-16; lásd e könyv 4. fejezetében a 49. oldalt az év-nap elvvel kapcsolatosan).[2]

A pusztai rejtőzködés végén Isten népe előttük Krisztus kizeli visszatérésének jeleit látva. János ezt a hűges csoportot "ézmardónak" mondja, amely megőrzi Isten parancsolatait, és néla van "éž János Krisztus bizonyástele" (Jel 12:17). Az írdőg kálán ngyűli ezt a maradéket (Jel 12:17).

Mikor és hol zajlott az éldözés? Hogyan történt? Mikor kezdett feltűnni a maradék? Mi a ldetése? A Szent-rás és a történelem ittekintésére egyaránt szükség van ahhoz, hogy választ kapjunk e kérdésekre.

Á

A nagy hitehagyás

A keresztény egyházat először a pogány Római Birodalomban éldöztek, majd a saját sorain belül végbement hitehagyás is éldözést váltott ki. Ez a hitehagyás nem jelentett meglepetést, hiszen János, Pál és maga Krisztus is megívték a bekövetkezést.

János utolsó nagy beszédében figyelmeztette tanványait az elkövetező csalásra. "Éž Meglássatok,

hogyan valaki el ne hitessen titeket" - mondta. "Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is." (Mt 24:4, 24) Kévetőinek nagy nyomorúságot kell elszenvedniük, de tőlik (Mt 24:21-22). Az öldöklés végéig a jelek bizonyítják, amelyek Krisztus kizeli visszatérésére is előremutatnak (Mt 24:29, 32-33).

Pál szintén

figyelmeztetett: "Az én eltávozásom után jönnek titekre gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak farkasok, kik fonnyalt dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják" (ApCsel 20:29-30). Ezek a "farkasok" viszik az egyházat a "szakadás"-ba, azaz a hitehagyásba.

Pál azt mondta, hogy ennek

a hitehagyásnak Krisztus visszatérése előtt meg kell történnie. Annyira bizonyos volt ez, hogy mivel még nem kévetkezett be, biztosan jelezte: Krisztus majd csak később tér vissza. "Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, amíg nem bekévetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és feláll be emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentisztelethez tartozik, annyira, hogy maga is be, mint Isten, az Isten templomába, Isten gyanút mutogatván magát." (2Thessz 2:3-4)

E hitehagyás májr Pál

idejében is hatott, noha még csak korlátozott mértékben. Sőt, az volt a működésének mdszere, "a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszágnak minden csalárdságával" (2Thessz 2:9-10). Az I. század végén előtérbe került a kijelentés: "Észök hamis próféták jött ki a világba". "Észök antikrisztus lelke... most a világban van májr." (1Jn 4:1, 3)

Hogyan alakult ki ez a hitehagyás rendszer?

A bűn embernek

hatalomra jutása. "Amint az egyház elhagyta első szeretetét (Jel 2:4), elvesztette tanítványainak tisztaságát, az egyéni viselkedés kiváltságait és az egység láthatatlan kitalálását, amit a Szentlélek adott. Az istentiszteletben az egyszerűséget a formalizmus váltotta fel. Egyre inkább a népszerűség és a személynél hatalom döntő tényezővé vált a vezetők választásában. E vezetők mind nagyobb tekintélyt kaptak először a helyi gyülekezetben, majd igyekeztek kiterjeszteni fennhatóságukat a szomszédos gyülekezetek felé is."

Éz végül májr nem a

Szentlélek irányítása alatt vezetők a helyi gyülekezeteket - ezt a rendszert felváltotta a pártok egyszemélyi vezetéseinek egyházi kényuralma, mert minden egyháztag személynél volt alárendelve, és egyedül rajta keresztül volt lehetséges az átváltozás. Ennek foga a vezetői és az egyházban uralkodás, nem

pedig szolgálataira tártalékolt, tártalékolt mán nem az volt a legnagyobb kázzátták, aki mindenki szolgálójának tekintette magát. Ágy alakult ki fokozott fokra a papi hierarchia, ami az egyes ember Ács Ura kázzáttalépett." [3]

Az egyes ember Ács a helyi gyákezet fontosságának csákként Ácsvel egy időben Ráma páspáke vált a legfőbb hatalommán a keresztányság kárában. A császár segédletével e legfőbb páspákát vagy pápát [4] a látható egyház fejezetek ismerték el, mint aki az egész világ minden egyházi vezetője feletti hatalommal ruházott fel.

A pápaság vezetése alatt [5] a keresztány egyház egyre mályebb hitehagyásba szállt. Az egyház névelkő népszerűsége egyre rohamosabb tette romlását. Lejjebb engedték a márcát, ezárt a meg nem tárt emberek járt rézték magukat az egyházban. Az őszinte keresztányságot aligha ismerő tártmegek csatlakoztak névegesen az egyházhoz, magukkal hozva pogány tanátsaikat, bálványaikat, istentiszteleti szokásaikat, Ánnepeiket, szertartásaikat Ács jelképrendszerét.

A pogányság Ács a keresztányság kázzátt káttett megegyezések vezettek a "bűn ember Ácsnek", a hamis vallásnak, a megátvesztéssel kevert igazság hatalmas rendszernek kialakulásához. 2Thessz 2 práfáciája nem egyes embereket tárt el, hanem bemutatja, hogy melyik a nagy hitehagyásért felelős vallási rendszer. Az e rendszerhez tartozó sok hávő azonban Isten egyetemes egyháziának tagja, mert a nekik adatott teljes világossággal Ásszhangban Át.

A szenvedő egyház. A lelki Ács hanyatlásával a rámai egyház világiasabb arculatot tártt, Ács mács szorosabb szálakkal káttődött a császár Rámához. Az egyház Ács az Állam szentságtelen szávetságre Ácpett.

Az egyik legnagyobb befolyásó egyházatya, Ágoston, Az Isten váirosjár cÁ-mû, klasszikussá vált műben felvázolta az egyetemes Államot irányá-tá egyetemes egyház Általános eszményképet. Ágoston gondolatai vetették meg a kázzáttkori pápaság teológiaiájának alapját.

Kr. u. 533-ban Justinianus császár a Justinianus-fálexbe foglalt levélben kijelentette, hogy Ráma páspáke minden egyház feje. [6] Elismerte a pápa befolyását az eretnekek megsemmisítésében is. [7]

Amikor Justinianus hadvezére, Belisarius Kr. u. 538-ban felszabadította Rámát, a váiros páspáke

felszabadult az ariánus osztrigátok határsa alá, akik korlátozták a katolikus egyház fejlődését. Attól kezdve a pápák lehettek azokkal a cészár-ekkel, amelyekkel a Kr. u. 533-ban kelt justinianusi rendelet felruházta a "Szent szék" fennhatóságát. Így kezdődött el az 1260-ig tartó "Időszak", amint azt a bibliai prófécia megjövendölte (Dán 7:25; Jel 12:6, 14; 13:5-7).

Tragikus módon, az egyház

az állami segédlettel igyekezett minden keresztényre rákényszeríteni rendeleteit és tanításait. Sokan megtagadták hitüket az "Időszak"tól való félelem miatt, azokat pedig, akik hűségesen kitartottak a szent-ráisi tanítások mellett, kegyetlenül "Időszak"ok. A keresztény világ csatárrá vált. Sokakat bebörtönöztek vagy kivégeztek Isten nevében! Az 1260-ig tartó "Időszak" idején a hűséges hívők milliárdok rettenetes szenvedéseket okoztak, sokaknak az életükkel kellett fizetni azért, mert hűek maradtak Krisztushoz.[8]

A kiontott vér minden cseppje

foltot ejtett Isten és Jézus Krisztus nevében. A kereszténység "gyökere" semmi nem értett annyit, mint ez a kegyetlen "Időszak". Az egyháznak ezek a tettei retentő módon eltorzított képet festettek Isten jelleméről, ami a purgatóriumról és az "Időszak" kárhozatról szóló tanításokkal egyetemben sokakat arra késztetett, hogy elvessék a kereszténységet.

Már jóval a reformáció

előtt tiltakozó hangok hallatszottak a katolikus egyházon belül az ellenfelek kénytelen legyilkolása, a göggyel nyilatkozatok és a bomlasztó romlottság miatt. A XVI. századi protestáns reformáció kialakulásához vezetett, hogy az egyház nem volt hajlandó reformokat végrehajtani. A reformáció sikere nagy csorbát ejtett a római egyház tekintélyére és befolyására. Az ellenreformációval a pápák folytatták a véres kázzel, hogy szétzúzza a reformációt, ám fokozottan csatát vesztett a polgári és vallási szabadságot kázzal szemben.

Végül, 1798-ban, vagyis

1260-éval az időszakmérés szerinti 538. év után a Római Katolikus Egyház halálos sebet kapott (v. Jel 13:3).[9] Itáliában Napóleon seregeinek ilyetén győzelmi sorozata nyomán a pápa a francia forradalmi tanács kényének kedvének lett kiszolgáltatva, amely a római vallást a kázzal kibékíthetetlen ellenségnek tekintette. A francia kormányzat utasította Napóleonra, hogy fogassa el az egyházfőt. Parancsára Berthier tábornok bevonult Rómába, és kijelentette, a pápák politikai uralma véget ért. Foglyul ejtette a pápát, és Franciaországba vitte. Az egyházfő ott halt meg fogságban.[10]

A pápák megdöntésével

történt az események hosszú láncolata, ami kapcsolatban állt a rendszer fokozatos hanyatlásával. Ez az esemény jelöli a prófétikus időszak, az 1260-éval véget. Sok protestáns magyarizata szerint ez az esemény a prófétia beteljesedése.[11]

A reformáció

Nemcsak a Szentírásban, hanem a hagyományra építő tanok, az elszakadó irgalmatlan időkben, és a pápáig nagy részben lelki hanyatlása is azok között a fő tényezők között tartozott, amelyek miatt a nap az újramegyházi belső reformokat követelt.

A tanítások
kardok. A

következőekben azoknak a nem bibliai tanoknak a példáját láthatjuk, amelyek elősegítették a protestáns reformáció fejlődését, és még mindig elvlasztják a protestánsokat a mai katolikusoktól.

1. A földi egyház feje Krisztus

helytartása. E

tan állása szerint egyedül Róma pápájának Krisztus földi helytartása, illetve képviselője, ő az egyház látható feje. Az egyházvezetésre vonatkozó bibliai nézettel (lásd e könyv 11. fejezetét) ellentétben, ez a tan azon a feltevésen alapszik, hogy Krisztus Pátert tette meg az egyház látható fejévé, a pápa pedig Páter utódja.[12]

Az egyház és az

egyházfő csálhatatlansága. A mai egyház tekintélyét és befolyását leginkább a csálhatatlanságot kimondó tan erősítette meg. Az egyház azt állította, hogy sosem vétett a múltban, és a jövőben sem fog. E tanást, amit a Bibliában nem lehet alátámasztani, a következő árvélsre alapozta. Az egyház isteni eredetű, ennél fogva benne rejlő tulajdonsága a csálhatatlanság. Mivel Isten az isteni eredetű egyház által szándékozik minden új embert a Mennybe vezetni, az egyháznak a hit és az erkölcs tanástában tövedhetetlennek kell lennie.[13] Tehát Krisztus megőrzi minden tövedéstől a Szentlélek ereje által.

Ebből az emberek alapvető

bűnösséget (lásd e könyv 7. fejezetét) tagadó logikai következtetést vonták le, amiből az következik, hogy az egyház vezetőjének szintén csálhatatlannak kell lennie.[14] Ilyenformán a katolikus iratokban azt állították, hogy vezetőjük isteni kiváltságokkal rendelkezik.[15]

3. Krisztus

következő főpapi szolgálatainak elhalványulása. Amint nőtt Róma egyházi befolyása, úgy fordult el a hávők figyelme Krisztusnak, mint mennyei főpapunk folyamatos következő munkájára - aminek az ászárvetségi szentlélszolgálatok naponkénti áldozatai voltak az előképei (lásd e könyv 4. és 23. fejezetét) -, és a földi pápára, valamint annak mai vezetőjére irányult. A hávők hitüket a pápákba, papokba, prelátusokba vetették, és nem Krisztustól vették a bűn bocsátást, és az árvéls áletet (lásd e könyv 9-10. fejezetét). Ellentétben a minden hávő pápára vonatkozó ászárvetségi tanástal, az ádvélsághoz elengedhetetlenül fontosnak tekintettek a pápáig feloldozási szolgálatait.

Krisztus a Mennyben

engesztelő Áldozatának Árdemeit a bűnbűnös hűvők javára fordítja, Ágy vágredményben papi szolgálatának tagadását jelentette, hogy az egyház az Árvacsorát a misével váltotta fel. Az Árvacsora szolgálatát Jézus rendelte el halálának emlékére és eljövendő országga előjeleként (Iáisd e káinyv 15. fejezetét). Ettől eltérően a katolikus egyház azt vallja, hogy a pap (az ember) vörtelen Áldozatát mutatja be Krisztust Istennek, és ez az Áldozás. Ágy tartották, hogy mivel Krisztus Ájból megáldoztatik, mint ahogy megáldoztatott a Golgotán, a mise Által rendkívüli kegyelemben részesülnek a hűvők és az elhunytak.[16]

Tárgyak veszítették el

annak Áldásait, hogy kázzetlenül juthatunk kázzbenjárnk, Jézus Krisztus el, hiszen a Szent-Ársban járhatatlanok voltak, csak a papság Által vágzett misét ismerték. Ezért el is halványult ez az Ágáret és hűvös sz: âžĴjárnjunk az Árt bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítésük (Zsid 4:16).

4. Az Árdemszerző jás

cselekedetek. Az

ÁjszÁvetsÁg tanításának (Iáisd e káinyv 9-10. fejezetét) ellentmond az elterjedt nézet, hogy az ember jás cselekedeteivel az ÁdvÁssÁghez láfontosságú Árdemre tehet szert, és nem a hit menti meg. A katolikus egyház azt tanította, hogy a bűnös szvÁbe Árasztott kegyelem eredményeképpen megmutatkozás jás cselekedetek Árdemszerző tetteknek minősülnek, amelyek szerint az ember jogosan tarthat igányt az ÁdvÁssÁgre. Sőt, az ember a saját ÁdvÁssÁgához szÁksÁges jás cselekedetköl mág tábbet is tehet, amivel mág kÁlÁn Árdemeket gyűjthet. Ez volt a helyzet a szentek esetében. E kÁlÁn Árdemeket használhatták fel mások javára. Az egyház azt tartotta, hogy a hűvek a szvÁkbe adott igazság alapján ÁdvÁzzÁlnek, s a jás cselekedetek fontos szerepet játszanak az ember megigazulásában.

Az Árdemszerző

cselekedetek fontos szerephez jutottak a tisztÁ-tÁtűz tanában is, amely azt tanítja, hogy akik nem tákÁletesen tiszták, azoknak el kell szenvedniük a megtisztulást, a bűntetteik miatti Ájtméleti bÁntetÁst a tisztÁ-tÁtűzben, és csak azután lehet résük a Menny ÁrÁmeiben. Az Álő hűvők imÁjikkal és jás cselekedeteikkel megrÁvidÁ-thetik a tisztÁ-tÁtűzben levők szenvedÁsÁnek idejét és erőssÁgÁt.

5. A vezeklős és a jásvÁjtÁtel tana. A vezeklős az a szentsÁg, ami Által a keresztÁnyek keresztÁgÁk után az elkávetett bűneikre bűnbocsÁjnatot kapnak. BűnbocsÁjnatot a pap feloldozása után nyernek, de előtte a keresztÁnyeknek meg kell vizsgÁlniuk lelkiismeretÁket, meg kell bÁnniuk bűnÁket, és meg kell fogadniuk, hogy tábbÁ nem vÁtkeznek Isten ellen. Majd megvallják bűneiket a papnak, és vezekelnek, vagyis vÁgrehajtják azt, amit a pap rájuk máor.

A vezeklés azonban nem szabad-tja fel teljesen a bűntudást. Mind az életben, mind a tisztátűzben el kell szenvedni az ideiglenes büntetést. Az egyház a büntetés elhárítása végett rendelte el a javítást, mert ezzel a há-vek felszabadulnak a bűntudás miatt ideiglenes büntetés alól, ami még a feloldozás után is rájuk vár. A vezeklés az elő-rt járó cselekedetek végrehajtása - gyakran az egyháznak befizetett pénz formájában - volt a feltétele a teljes bűnbocsánat elnyerésének, ami mind az élőknek, mind a tisztátűzben levőknek javára szolgált.

A vértanúk, a szentek, az apostolok, de főleg Jézus Krisztus és Mária rendkívüli érdemei lehetővé tették a javítást. Az ő érdemeik az szentek érdemeinek kincsárca" kerétek, ahonnan íjt lehetett utalni azoknak a há-vőknek, akiknek számlája veszteséges. E kincsár kulcsai a pápájánál, Péter állagosság utánál voltak, és ő szabad-thatta fel az embereket az ideiglenes büntetés alól, hogy hitelt folyósított nekik a kincsárca.[17]

6. A fő hatalom az egyház. Az éveszadok alatt az államegyház sok pogány hitet, szent napot és jelképet tett magáévá. Ha valaki szét emelt ezek ellen az utálatosságok ellen, a rémai egyház kizárólag magának tulajdon-totta a Biblia magyarzásának jogát. Az egyház, és nem a Biblia lett a legfőbb tekintély (lásd e könyv 1. fejezetét). Az egyház azzal értelt, hogy az isteni igazságnak két forrása van, (1) a Szent-rés és (2) a katolikus hagyomány, amely az egyházatyák á-rásaiból, az egyházi zsinatok rendeleteiből, a javítást hagyott hitvallásokból és az egyház szertartásaiból áll. Minden alkalommal, amikor az egyházi tanokat a hagyomány, és nem a Szent-réssal támasztották alá, a hagyomány kapott elsőbbséget. Az egyszerű há-vőknek nem volt joguk magyarzni az Isten által a Szent-résben kinyilatkoztatott tanokat. Erre csak a katolikus egyháznak volt joga.[18]

Ás nap hajnala. A XIV. században John Wycliffe az egyház megújodását követelte, nemcsak Angliában, hanem az egész keresztény világban. Elsőként fordította le a teljes Bibliát angolra, abban az időben, amikor csak kevés páldány volt belőle. A Krisztusba vetett hit általi megújítás és a Szent-rés kizárólagos csálhatatlanságjáról szóló tan-tájsai kápezték a protestáns reformáció alapját. A reformáció hajnalcsillagát azon igyekezett, hogy kiszabad-tsa Krisztus egyházát a pogányság láncaiból, amelyek tudatlanságban tartották a népet. Mozgalmat indított el, amely később egyes embereket és egész népeket szabad-tott ki a vallási tövotanok karmaiból. Wycliffe á-rásai nagy hatást tettek Huszra, Prágai Jeromosra, Lutherre és még sokakra.

Luther Márton

szenvedélyes, magával ragadó, megalkuvást nem ismerő személynéggel talán a reformáció legmarkánsabb alakja volt. Mindenki másnál inkább vezette az embereket a Szent-réshez és a hit általi megigazulás evangéliumi igazságához, miközben hevesen kikelt a cselekedetek általi ádvás gondolata ellen.

tekintetét felfelé - az emberi cselekedetéről, a papokról, a vezeklősről - Krisztusra, egyetlen Kézenjárásra jutunk. És Megvilágításra irányította, amikor kijelentette, hogy a hívőknek nem szabad a Szentírásban kávézni, mert tekintélyt elfogadniuk. Elmondta, hogy lehetetlen emberi cselekedetekkel csökkenteni a bűnt, vagy ezek által elkerülni a büntetést. A bűntudást csak az Istenhez való megtérés és a Krisztusba vetett hit mentheti meg. Isten kegyelme ingyen adott ajándékok, ennélfogva nem lehet megvásárolni. Az emberek reményességüknek tehát nem a javukat az alapja, hanem a megfeszített Áldozat-tő kiontott vére.

Mint ahogy egy régészeti expedíció az óvszázadok során felgyőlemlett tárgyakok alatt kincsre bukkan, a reformációk úgy tárt fel a régi elfeledett tényeket. Ásóból felfedezték az evangélium nagyszerű elvét, a hit által megigazulást, és a jult lelkesedéssel fogadták Krisztus egyszeri és mindenkorra örökös engesztelő Áldozatát, valamint mindenre kiterjedő kézenjárásra papságot. Megtagadták és elvetettek sok, a Bibliával nem egyező tanást, mint például a holtakért való kényeztetést, a szentek és földi maradványaik imádságát, a misét, Mária imádságát, a tisztátartást, a vezeklést, a szentelt vizet, a papi cserlibátust (nőtlenéget), a zsfát, az inkvizíciót, az Áltálatnyegálást, az utolsó kenetet és a hagyományok tekintélyét.

A protestáns reformátorok szinte egyhangólag a pápaság rendszerével azonosították a "bűn emberét", a "tárványosságos titkos bűnt" és Dániel könyvéből a "kis szarvat", amely a Jel 12:6., 14. és 13:5-ben szereplő 1260 év során, valamint a második advent előtt Áldozati Isten népe. [19]

A protestantizmusban alapvetővé vált az a tan, hogy a Biblia, és csakis a Biblia a hit és az erkölcs egyedüli mőtáka. A reformátorok minden emberi hagyományt a Szentírás teljes tekintélye alá rendeltnek tekintettek. Hit dolgában senki - sem a pápa, sem a zsinatok, sem az egyházak, sem a királyok, sem a teológusok - nem uralhatták az ember lelkiismeretét. A keresztény világban Áltálatnyegálást kezdett a szendergésből, és végül sok országban vallásszabadságot hirdettek.

Á

A megakadt reformációk

A keresztény egyház reformációinak nem lett volna szabad befejeződnie a XVI. században. A reformátorok sokat tettek, de nem fedezték fel a minden olyan igazságot, amelyre a feledés homálya borult a hitehagyás idején. Kivezettek a kereszténységet a teljes sátságból, de még mindig a homályban maradtak. Megtartották a kézzelkötött egyház vasmarkának szorítását, amikor eljuttatták a Bibliát a világnak, és a ből felállították az evangélium alapjait, ám a fontos igazságot még nem fedezték fel. Az almeréses keresztés, a halhatatlanság, amit Krisztus az igazak feltámaszása ad, a hetedik nap, vagyis a Biblia szombatja és még sok más tény (lásd a könyv 7., 14., 19. és 25. fejezetét) továbbra is a feledés homályában maradt.

A reformátorok utátdai

azonban a reformáció továbbvitele helyett csak megerősítették az addigi véleményeket. Figyelmüket a reformátorok szavaira, véleményeire összpontosították, nem pedig a Szentírásra. Néhányan felfedeztek bizonyítékokat az igazság mellett, de a többség nem volt hajlandó továbbmenni annyira, amit az első reformátorok hittek. Ebből következően a protestáns hit formalizmusá, a rés okozásá s állt, és kegyelettel őriztek olyan tövedéseket, amelyeket inkább félre kellett volna tenniük. A reformáció lánjja lassan-lassan kihányt, mágnem a protestáns gyülekezetek is hideggé, formálissá, reformra szorultá váltak.

A reformáció utáni kor

pezsgött a teológiai tevékenységtől, de lelkiileg kevés haladt előre. Frederic

W. Farrar írta, hogy ebben az időszakban éza szabadságot felváltotta a

káttátsá, az egyetemes elveket a szálnalmas részletek, az igazságot a

dogmatizmus, a fátgetlenséget a hagyomány, a vallást a rendszer. A Szentírás

elő tisztelete fát az ihletettségt holt emléke kerekedett. Az őszinte

igazhitúségt utat engedett a merev dogmatizmusnak, az elő gondolat a vitázá

dialektikának." [20] Noha éza reformáció ásszetért a

rági skolasztika lomjogarát," a protestáns egyházak éz skolaszticizmussal

álltak elő, amelynek pálcája acébbá volt." [21] Robert M. Grant erről az skolaszticizmusrá azt mondta,

hogy éz oppen olyan merev, mint az ásszes káttápkori teológiai értelmezés volt." [22] A protestánsok ézgyakorlatil

örvnyes hitvallásai korláti káttá szorították ánmagukat." [23]

Viták támadtak. éSoha nem

volt mágt olyan kor, amikor az embereket annyira lekáttáttte volna mások

tövedéseinek felkutatása, vagy amikor olyan gyalázatos szavakkal illeték volna

egymást." [24] Ágy a já hárből a szavak háborója

lett. éza Szentírás tábbá májr nem a szá-vhez szá, hanem a kritikus értelémhez." [25] éza dogma igaz volt, ám a le

élet kihányt. A teológiai diadalmaskodott, de a szeretet kialudt." [26]

Á

A maradék

Az 1260 évig tartá

hitehagyás és nyomorúság ellenére is maradtak olyan hávők, akik megőrizték az

apostoli egyház tisztaságát. A szárkánynak nem sikerült teljes mártékben

kiirtania a fátld szá-náról Isten húséges nápkót 1798-ra, amikor váget árt az

elnyomás 1260 éve. Ellenük tovább folytatta rombolásmunkáját. ézMegharaguvék

azárt a szárkány az asszonyra - mondta János -, és elméne, hogy hadakozzék

egyebekkel az ő magvábbá valákkal, az Isten parancsolatainak megőzöivel, és

akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyoságtéle" (Jel 12:17).

Mit jelent a maradék?

Amikor János

leírja a szárkány kézdelmét az asszonnyal és utátdaival, az ézegyebekkel az ő

magvábbá valákkal" (Jel 12:17) kifejeést használja. Ez a kifejezés azt

jelenti, hogy "azok megmaradtak", "azok maradnak" (Jel 12:17). A Biblia úgy festi le a maradékot, mint Isten népének kis csoportját, amely minden baj, háború és hitehagyás kárpótlásaként is hűségesen kitartott Isten mellett. Ez a hűséges maradék volt az a töke, amit Isten felhasználhat az új földi egyházak számára (2Kor 3:6; Ezs 9:14-15; Ámós 10:20-22; Jer 42:2; Ez 6:8; 14:22).

Isten meghagyta a maradéknak, hogy hirdesse dicsőségét, és vezesse az egész világon szét az evangéliumot népét "az őszenteknek hegyére, Jeruzsálembe", "az Sion hegyére" (Ámós 37:31-32; 66:20; v. Jel 14:1). A Szentírás azt mondja az ott szegregáltakról, hogy "Ezek azok, akik kárpótlják a bűnt, valahogy meg" (Jel 14:4).

Jel 12:17 bemutatja az Isten által kiválasztott háborúval szembeálló maradékot, amely Krisztus második eljövetele előtt hűségesen tanáskodott mellette. Mi jellemzi ezt a maradékot?

A maradék jellemzői.
Nem lehet egykönnyen eltávolítani, hogy melyik is a maradék a végidőben. János konkrét kifejezésekkel írja le ezt a csoportot. Az 1260 évig tartó 1260 napos utáni tűnt fel, és azok alkotják, akik "az Isten parancsolatainak megőrzői... és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyosságai" (Jel 12:17).

Az a felelősségünk, hogy kárpótljuk Krisztus visszatérése előtt az egész világnak hirdessék Isten utolsó figyelmeztető üzenetét, Jelenések 14. hármadszoros angyali üzenetét (Jel 14:6-12). Ebben az üzenetben is olvashatunk a maradék bemutatásáról: "Ezek azok, akik megőrzik Isten parancsolatait és Jézus hitét." (Jel 14:12) Vizsgáljuk meg kárpótlásukról, kárpótlásukról és jellemzőikről!

1. Jézus hite. Isten maradék népére jellemző az, hogy hite Jézuséhoz hasonló. Mint Jézus, ők is megingathatatlanul bízni Istenben és a Szentírásban tekintik a Bibliát. Hiszik, hogy Jézus Krisztus a próféciákban megjelent Messias, Isten Fia, aki eljött, mint a világ Megváltója. Hitük felépül a Biblia minden igazságára - azokat, amelyeket Krisztus hitt és tanított.

Isten maradék népét hirdeti a Krisztusba vetett hit által a végidőben az evangéliumot. Figyelmezteti a világot, hogy eljött Isten utolsó üzenetének számára, és felkészteti az embereket a hamarosan visszatérő Uruk fogadására. Tagjai az egész világon végzik missziójukat, hogy befejezzék az Istentől rájuk bízott bizonyosságtételei munkájukat (Jel 14:6-7; 10:11; Mt 24:14).

2. Isten

parancsolatai. A

Jézusba vetett őszinte hit arra készíteti a maradékot, hogy kényes az Ősír példáján. "Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt." (1Jn 2:6) Mivel Jézus betartotta az Atya parancsolatait, űk is engedelmeskedni fognak Isten parancsainak (Jn 15:10).

Tetteiknek összhangban

kell állni szavaikkal, különben az űrt, mert űk a maradék nép, másfél évszázadban tetteik semmiel sem űrnek. "Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az űn mennyei Atyám akaratát" (Mt 7:21) - mondta Jézus. A Krisztustól kapott erő űllyal betartják Isten minden ká-válmányát, beleértve mind a t-z parancsolatot, Isten véltózatlan erkölcsi tervét (2Máz 20:1-17; Mt 5:17-19; 19:17; Fil 4:13).

3. Jézus

bizonyítéka. János

meghatározza szerint "Jézus bizonyítéka a prófétaság lelke" (Jel 19:10). A maradékot Jézus bizonyítéka vezeti, ami a prófétaság ajándéka űllyal jut el hozzánk.

A Lélek ajándékának az

egyházzal tervet sorban folyamatosan működnie kell, "m-g eljutunk mindnyájjan az Isten Fiában való hitnek űs az ű megismerésnek egységére, űrett főrősiságra, a Krisztus teljességével űkeskedő kornak mőrtőkére" (Ef 4:13). Ez tehát a maradék egyik fő jellemzője.

Az ilyen prófétai vezetés

teszi a maradékot prófétai néppé, amely prófétai űzenetet hirdet. űrti űs tan-tja a prófétai. A kinyilatkoztatott igazság segétséggel fejezi be káldetését, kősz-ti fel a világot Krisztus visszatérésére (Iásd e kőnyv 17. fejezet).

Az utolsó időben a

maradék megjelenése. A Biblia arra utal, hogy a maradék nagy űldás után tűnik fel a világon szőnpadán (Jel 12:14-17). A prófétai tanulmányozásának űlendésletet adott a francia forradalom világot rengető eseménye, amely az 1260 év végén (1798-ban) a pápa elfogatásához vezetett, valamint a három nagy világhőbeli jel beteljesedése - amikor a Föld, a Nap, a Hold űs a csillagok tanósították, hogy Krisztus hamarosan visszatér. Szőles kőrben elterjedt Jézus kőzeli visszajövetelének váradalma. Az egősz világon sok keresztőny ismerte fel, hogy eljött "a végső idő" (Dán 12:4).[27]

A XVIII. sz. második,

valamint a XIX. sz. első felőben beteljesedő bibliai prófétai erőtéljes felekezeti mozgalmat hővtak űletre, amely az adventi remőnyőget áll-totta a

központba. Minden egyházban lehetett találni olyanokat, akik hittek Krisztus
közeli visszatérésében, mindnyájan imádkoztak, dolgoztak, és várják a világ
legnagyobb eseményét.

Az adventi remény az
egykor szoros lelki életet ábrázolta felkeltőket. Sokan összefogtak,
hogy figyelmeztessék a világot: Krisztus hamarosan visszatér. Az adventmozgalom
felekezeti, valóban bibliai mozgalom volt, amely Isten Igáját és az adventi
reményt átadta a központba.

Minél jobban
tanulmányozták a Bibliát, annál jobban meggyőződtek arról, hogy Isten elhívta
a maradékot a keresztény egyház megakadt reformációjának továbbvitelére. Ők
maguk értették saját gyülekezeteikben a reformáció igazi lelki életnek hiányát,
és azt, hogy nem tanulmányozták a második advent körét, nem szólnak Jézus
elkeltésére. A Biblia kutatása során feltártuk, hogy azok a
megpróbáltatások és családok, amelyeken Isten átvette őket, mályagos
lelki, megtisztató és lelki jelentettek számukra. Ez összehozta őket, mint Isten
maradékát azzal az Istentől kapott megbízatással, hogy folytassák az
egyháznak oly sok református erőt adó reformációját. Hájjal és aljzattal fogadják
megbízatásukat, rábenedve, hogy nem azert kapták Istentől, mintha kájjal
lennének másoknál, hiszen egyedül Krisztus irgalma és hatalma által érhetnek el
bármilyen eredményt is.

Á

A maradék kájjal

A Jelenések könyvének

prófétái világi gosan felvilájosítják, hogy mi a maradék kájjal.

hírmas angyali zene kájjal, hogy a maradék prófétái és a világ az evangélium

igazságait teljes mértékben bemutatja.[28] E hír zene adja meg Isten vilájosít a világon kájjal Krisztus
visszatérését

előtt végigjárni családs iradatára (Jel 13:3, 8, 14-16). Kájjal

Isten utolsó hívása útján Krisztus visszatér, hogy elvégezze az aratás munkáját

(Jel 14:14-20).

Á

Az első angyal zene

és az angyalok más angyalt az

kor kájjal repélni, akinél volt az evangélium, hogy a Föld

lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és

nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és neki

adatok dicsőítet; mert elkelt az ő tételének árja; és imádjatok azt, aki

teremtette a Mennyet és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait." (Jel

14:6-7)

Az első angyal Isten maradék népét jelképezi, amely az Őrjöknélvaló evangéliumot viszi a világnak. Ez az evangélium ugyanannak az Istennek a vőgtelen szeretetéről szóló hár, amit az Őkori próféták és az apostolok hirdettek (Zsid 4:2). A maradék nem más evangéliumot hirdet. Tekintettel az Ő-tőltre, Őbősi megerősőti az Őrjöknélvaló evangéliumot, azt, hogy a bűnőssük hit Őltal igazulnak meg, Ős részesőlinek Krisztus igazőjában.

Ez az Őzenet bűnbőjnatra szólő-tja fel a világot. Mindenkit figyelmeztet, hogy "őzölő", azaz tiszteljő Isten, Ős őzadjanak dicsősőget" neki, azaz dicsősőtső. Isten ezzel a cőllal teremtett bennőnk, Ős mind szavainkkal, mind tetteinkkel dicsősőget adhatunk neki. "őzAbban dicsősőttetik meg az Őn Atyőm, hogy sok győmőllcsőtt teremjete." (Jn 15:8)

Jőnos megővendőlte, hogy a világot Krisztus visszatőre felősző-tő mozgalom őj hangsőlyt helyez Isten dicsőső-tőőnek bibliai Őgyőre. Az őšjszővetsőg felhő-vőisőjt az őletőnkkel való sőfőrkodőis szent kőtelessőgőre vonatkozőan soha nem lőjtott erővel hirdeti. "őzA ti testetek a bennetek lakoző Szentőle temploma." Nem rendelkezőnk kizőrlőlagos joggal fizikai, lelki Ős erkőllcsi erőnk felett, mert Krisztus a vőrővel vőjltott meg bennőnk a Golgotőin. "őzDicsősőtsőtek azőrt Isten a ti testetekben Ős lelketekben, amely az Istenői." (1Kor 6:19-20) "őzAzőrt akőj esztek, akőj isztek, akőjmit cselekszetek, mindent az Isten dicsősőgőre műveljete." (1Kor 10:31)

Mőg sőrgetőbbő teszi a felhő-vőjst a megtőre, hogy "őzelőtt az ő ő-tőletőnek őrőja" (lősd e kőnyv 23. fejezető). Jel 14:7-ben az ő-tőlet a gőrőg krő-szisz fordő-tősa, ami az ő-tőlet meghozatalő, Ős nem az ő-tőlet hatőrozatőjt (krő-ma) jelőli. Az ő-tőlet teljes folyamatőra utal, beleőrtve az emberek vőid alő helyezőő Isten bő-rőőga előtt, az őletőkről szóló feljegyzősek megvizsgőisőjt, a felmentő vagy elő-tőlő hatőrozatot, az őrők őlet adomőnyozőisőjt vagy a halőlos ő-tőletet (lősd Mt 16:27; Rőm 6:23; Jel 22:12). Az ő-tőlet őrőjőnak őzenete ő-tőletet hirdet minden hitehagyőis felett is (Dőjn 7:9-11, 26; Jelenősek 17-18).

Az ő-tőlet őrőjőnak őzenete kifejezetten arra az időre mutat, amikor a mennyei szentőlyben Krisztus, főpapi szolgálőnak utolsó szakaszakőnt, elkezdte ő-tőlő munkőjőjt (lősd e kőnyv 23. fejezető).

Ez az őzenet arra is felszólő-t mindenkit, hogy imődjők a Teremtőt. Isten felhő-vőisőjt, hogy imődjők őt, ellentőbe kell őllő-tani azzal a felhő-vőissal, amely a fenevad ős kőpe imődatőra szólő-t (Jel 13:3, 8, 15). Hamarosan mindenkinek vőjlasztania kell az igaz ős a hamis tisztelet kőzőtt: Isten az ő feltőtelei szerint imődjők (hit őltali megigazolőis), vagy a sajőjt feltőteleik szerint (cselekedetek őltali

megigazulás). Ez az 1/4 zenet a negyedik parancsolatra fordítja a figyelmet, mivel elrendeli, hogy "Éimadjátok azt, aki teremtette a Mennyet és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait" (Jel 14:7; v. 2Máz 20:11).

A Teremtő igazi imádatára

vezeti az embereket, amelynek része, hogy tartásuk tiszteletben a teremtés emlékének napján - az 7. szombatját, a hetedik napot, amelyet a teremtéskor alapított, majd a 4. parancsolatban megerősített (lásd e könyv 19. fejezetét). Az első angyal 1/4 zenete tehát arra szólít, hogy Krisztust mint Teremtőt és a bibliai szombat Urát állítsuk a világ elé, és ezzel tartsuk meg az igazi istentisztelet helyét a világon. Ez a jele Isten teremtésének, olyan jel, amelyet a teremtések nagy többsége teljesen figyelmen kívül hagy.

Gondviselősszerű volt,

hogy a figyelmet a teremtő Istenre irányítsa az 1/4 zenet hirdése a természetnek éppen azon a pontján kezdődött el, amikor Charles Darwin A fajok eredete (1859) című munkájának kiadása nagy lázot adott a fejlődésben filozófusainak. Az első angyal 1/4 zenetének hirdése a legerősebb védőbeszéd a fejlődésben elméletek terjedése ellen.

Végezetül, ez a felhívás

utal arra is, hogy Isten szent "szereplője, amelyet "Éza bűn embere" (2Thessz 2:3) lájbbal tiport, "bá" tiszteletben részesül. Isten csak akkor dicsőít meg, amikor visszaállítja az igazi istentiszteletet, a hívők pedig Isten országának elvei szerint élnek.

Á

A második angyal 1/4 zenete

"ÉzLeomlott, leomlott

Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznságjának haragborzította adta inni minden pogány népnek." (Jel 14:8)

A természetnek korai

idejétől fogva Babilon az Istennel való szembeállítás jelképezte. Babilon tornya a hitehagyás emlékműve és a lázadás központja volt (1Máz 11:1-9). Lucifer (Sátán) volt a láthatatlan király (Ámos 14:4, 12-14), és úgy tűnik, Babilont akarta eszközöket felhasználni az emberiség uralására szőtt mesteri tervében. Az egész Bibliában Isten városa, Jeruzsálem, valamint Sátán városa, Babilon harca jelképezi a jó és a gonosz közötti harcot.

A kereszténység korai

századaiban, amikor a rómaiak elnyomták mind a zsidókat, mind a keresztényeket, a zsidó és a keresztény irodalom is Babilonnak nevezte Róma városát. [29] Sokan úgy vélik, hogy Péter a Babilon

Ájlnévet használta R³m³ra vonatkoz³an (1Pt 5:13).

A reform³ci³ ³Á³s a

reform³ci³ ut³áni korban a leg³t³bb protest³áns lelki Babilonnak (Jelen³sek 17), Isten n³Á³pe ellens³Á³g³Á³nek nevezte a r³Á³mai egyh³ázat, hitehagy³Á³sa Á³s Á³ld³Á³z³Á³sei miatt.[30]

A Jelen³sek k³Á³nyv³Á³ben Babilon

a b³un³Á³s asszonyra, a par³Á³zn³Á³k anyj³Á³ra Á³s szem³Á³rmetlen le³Á³nyaira utal (Jel 17:5). Ez jelk³Á³pezi az Á³sszes, hitehagy³Á³v³Á³ v³Á³lt vall³Á³si szervezetet Á³s azok vezet³Á³sÁ³t, de f³ok³Á³nt a fenevad Á³s k³Á³pe k³Á³z³Á³tti er³ös, hitehagy³Á³ sz³Á³vets³Á³gre vonatkozik, amely a Jel 13:15-17-ben le³Á³rt utols³Á³ v³Á³ls³Á³got id³Á³zi el³ő.

A m³Á³sodik angyal Á³zenete

r³Á³mutat a babiloni hitehagy³Á³s egyetemes term³Á³szet³Á³re, k³Á³nyszer³Á³-t³ő erej³Á³re, mivel elmondja: â€žaz ³o par³Á³zn³Á³g³Á³nak haragbor³Á³b³Á³ adott inni minden pog³Á³ny n³Á³pn³ek". Babilon â€žbora" eretnek tan³Á³-t³Á³sait jelk³Á³pezi. Babilon nyom³Á³st fog gyakorolni az Á³llamhatalomra, hogy egyetemesen k³Á³nyszer³Á³-tse r³Á³ mindenkire ha-mis vall³Á³si tan³Á³-t³Á³sait Á³s rendelke³z³Á³seit.

A â€žpar³Á³zn³Á³g" Babilon Á³s

a n³Á³pek - a hitehagy³Á³v³Á³ lett egyh³áz Á³s a polg³Á³ri hatalmak - tiltott kapcsolat³Á³t jelk³Á³pezi. Az egyh³áznak az Á³rral kellene h³Á³zass³Á³gban Á³lnie, Á³m az az Á³llam t³Á³mogat³Á³sÁ³t keresve, elhagyja h³Á³zast³Á³rs³Á³t, Á³s lelki par³Á³zn³Á³got k³Á³vet el (v³Á³. Ez 16:15; Jak 4:4).

E t³Á³rv³Á³nybe Á³tk³Á³z³ő

kapcsolat trag³Á³di³Á³hoz vezet. J³Á³nos l³Á³tja, hogy a F³Á³ld lakosai â€žmegr³Á³szegedtek" a hamis tan³Á³-t³Á³sokt³Á³, Babilon pedig â€žr³Á³szeg vala a szentek v³Á³r³Á³t³l Á³s a J³Á³zus bizony³Á³gtev³őinek v³Á³r³Á³t³l", azok³Á³t³Á³, akik nem voltak hajland³Á³k elfogadni a Bibli³Á³val ellenke³z³ő tan³Á³-t³Á³sokat, Á³s nem hajoltak meg a tekint³Á³lye el³tt (Jel 17:2, 6).

Babilon leomlik, mert

elutas³Á³-tja az els³ő angyal Á³zenet³Á³t - a Teremt³őbe vetett hit Á³ltali megigazul³Á³s evang³Á³lium³Á³t. A r³Á³mai egyh³áz az els³ő n³Á³h³Á³ny Á³vsz³Á³jad sor³Á³n hitehagy³Á³sba s³Á³llyedt, Á³m sok mai protest³áns is messze elt³Á³volodott a reform³Á³ci³ ³nagyszer³ő bibliai igazs³Á³gÁ³t³Á³. A Babilon buk³Á³sÁ³ra vonatkoz³Á³ pr³Á³f³Á³cia k³Á³l³Á³n³Á³sen azÁ³ltal teljesedett be, hogy Á³ltal³Á³noss³Á³gban v³Á³ve a protestantizmus elt³Á³volodott a hit Á³ltali megigazul³Á³s Á³r³Á³kk³Á³val³ ³evang³Á³lium³Á³nak tisztas³Á³gÁ³t³Á³ Á³s egyszerűs³Á³gÁ³t³l, amely egykor oly nagy er³ővel hajtotta el³re a reform³Á³ci³ ³t.

A v³Á³g k³Á³zeledt³Á³vel a

m³Á³sodik angyal Á³zenete egyre id³őser³őbb³Á³ v³Á³lik. V³Á³gs³ő beteljesed³Á³se akkor

következnek be, amikor az első angyal üzenetét elutasítva a kálvárián bázis vallási szervezetek egymással szövetségre lépnek. Jel 18:2-4 megismerteti Babilon bukásának üzenetét, és hárval adja Babilon város romlását. Felszólítja azokat, akik még a Babilont követő kálvárián vallási testületekben vannak, hogy szakadjanak el azoktól. "Éfussatok ki belőle, és ne lépjétek rúszesek az ő bűnben, és ne kapjátok az ő csapásait." (Jel 18:4)[31]

Á

A harmadik angyal üzenete

"Ha valaki imádjaa a fenevadat és annak követőit, és bolygót felveszi vagy homlokára, vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borát, amely elegytetlenül tétetett az ő haragjának poharába; és kánoztatik tűzzel és káonkövel a szent angyalok előtt és a Bírány előtt; és az ő kánlásdásuknak fájstje felmegy a rárkán rárkán; és nem lesz nyugalomuk ajjal és nappal, akik imádják a fenevadat és annak követőit, és ha valaki az ő nevének bolygót felveszi. Itt van a szenteknek békességes tőse, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!" (Jel 14:9-12)

Az első angyal üzenete az

rárkánval evangéliumot hirdeti, és a Teremtő Isten igazi imádságának helyreállítására szólít, mivel eljött az átlelet rárja. A második angyal áva itt minden emberi eredetű istentiszteleti formát. A harmadik angyal üzenete pedig Isten legkomlyabb figyelmeztését adja tudtul, hogy ne imádják a fenevadat és annak követőit, amit vágal mindazok megtesznek, akik elvetik a hit általi megigazulás evangéliumát.

A Jel 13:1-10-ben

bemutatott fenevad az Ájllam és az egyház szszefonásdása, amely hosszú óvszázadokon Át uralta a keresztény világot, és amit Pál éza bűn embereként mutatott be (2Thessz 2:2-4), Dániel pedig "Ézkis szarvnak" nevezi (Dán 7:8, 20-25; 8:9-12). A fenevad képe a hitehagyás vallásnak azt a formáját jelképezi, ami akkor alakul ki, amikor az őszinte reformáció s lelkelettől elszakad a egyházak szszefognak az Ájllammal, hogy másokra kánszer-tsák tan-tájsaikat. Az egyház és az Ájllam az egyesüléssel a fenevad, vagyis az 1260 évig üldözö hatalomköt tevékenykedő hitehagyás egyház tálkálates követőit tálkrázi. Innen a fenevad képe név.

A harmadik angyal üzenete

a Biblia legkomlyabb és legfálméletesebb figyelmeztése. Rámutat arra, hogy akik a fáld utolsó vágiságos helyzetben az emberi hatalom előtt hajolnak meg, azok nem Istent, hanem a fenevadat és annak követőit imádják. Az utolsó káздеlem idején köt, egymástól elkáláló csoport alakul ki. Az egyik csoport tagjai ember által gondolt evangéliumot hirdetnek, és a fenevadat meg annak követőit imádják, amivel a legsúlyosabb átleletet vonják magukra. A másik csoport, ezzel áles ellentétben, az igazi evangélium szerint á, ézmegtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét" (Jel 14:9, 12).

Az utolsó vasárnapig az igaz

Ács a hamis istentisztelet, az igaz Ács a hamis evangélium kárdeése kárrel forog. Amikor ez a kárdeés világgosan feltárul az egész világ előtt, akkor felveszik a fenevad bolyegét" azok, akik elvetik Isten teremtési emléknapiját, a bibliai szombatot, noha tisztában vannak azzal, hogy az Általuk az istentisztelet napjánul vasárnap nem az Isten szerint kiválasztott nap. Ez a bolyeg a világadás jele. A fenevad azt hangoztatja, hogy az istentisztelet napjának megváltoztatása egyértelműen mutatja: tekintélye Isten tervénye felállítás ill. [32]

A harmadik Ázenet a világ

figyelmet az Árkával³ evangélium visszautasításának kiverkezmenyre, valamint az igazi istentisztelet visszaállítására vonatkozó isteni Ázenetre irányítja. Ánk székkel festi le, hogy mi lesz a végeredmény az emberek istentisztelettel kapcsolatos döntéseinek. Nem kinn a választás, mert bírmí is lesz a döntés, szenvedéssel jár. Akik Istennek engedelmessé válnak, azokra a sárkány haragja zúdul (Jel 12:17), sőt halálos fenyegetéssel szímolhatnak (Jel 13:15); akik pedig Ántenek, hogy a fenevadat Ács annak kárpát imádják, azok magukra vonják a hátsó utolsó csapást, Ács végül a tűznek tájba" vettetnek (Jel 15, 16; 20:14-15).

Mindkét választás

szenvedéssel jár, Ám a végeredmény eltér egymástól. Akik a Teremtőt imádják, megmenekülnek a sárkány halálos mágától, Ács egy Átt Állnak meg a Bíránnyal a Sion hegyén (Jel 14:1; 7:2, 4). Azokra viszont, akik a fenevadat Ács annak kárpát imádják, Isten haragja zúdul, meghalnak a szent angyalok Ács a Bírány szék előtt (Jel 14:9-10; 20:14).

Minden egyes embernek

döntenie kell, hogy kit imádj. Az egyik abban mutatkozik meg, hogy az ember a hit Általi megigazulást választja, mivel az Isten Által javahagyott istentiszteleti formában vesz részt. A cselekedetek Általi megigazulás mellett döntés pedig azzal azokkal nyilvánvalóvá válik, ha valaki az ember Által Átes-tett, Isten Által azonban tiltott istentiszteleti formában vesz részt, amit a fenevad Ács annak kárpát kiveretel. Az imádatnak ezt az utóbbi formáját Isten nem fogadhatja el, mert ez nem Isten parancsait, hanem az emberi parancsokat részesíti előnyben. A megigazulást az emberi cselekedetekben keresi, nem hit Által, ami a teremtő, megváltoztatás Ács Ájteremtő Isten előtti teljes meghódításból kiverkezik.

Ebben az Ártelemben tehát

a harmadik angyal Ázene a hit Általi megigazulás Ázene.

Istennek minden egyházban

vannak gyermekei, de a maradék egyház Által hirdeti azt az Ázenetet, amelynek feladata az igazi istentisztelet visszaállítására Ágy, hogy kihívja Isten nárpát a hitehagyásból, Ács felkészteti Krisztus visszajövetelére. A maradék, felismerve, hogy Isten nárpátnek nagy része még nem csatlakozott hozzá, Árzi kicsinységét Ács gyengeségét, amikor igyekszik teljesíteni e komoly feladatot. Tudják, hogy csak Isten kegyelme Által végezhetik el a roppant nagy munkát.

Mindannyiunk számára

Isten sárkányra vezette a hársát, a hársát Krisztus kéri visszajövetelének és a vele való találkozási lehetőségének fontosságának felismerésében. "Fussatok ki belőle, én nem, hogy ne legyetek részesek az ő bűnében, és ne kapjatok az ő csapásait; mert az ő bűne az addig hatott, és megemlékezett Isten az ő gonoszságairól." (Jel 18:4-5)

Á

Lábjegyzet

Á

1.

Á

A tiszta asszonyt kéri a ragyogás nap felnyitása (Jel 12:1)

a hársát vezető magyarizációk szerint az Árszövetség evangéliumának felnyitást jelképezi, ami erőt és lelki vigaszt adott az öskeresztény egyháznak. A Nap felnyitást visszatérő Hold találás jelképe arra, hogy az "szövetség a keresztre és az eljövendő Messiásra előremutatás jövendöléseivel és szertartásaival az evangélium felnyitást tárja fel. A tizenkét csillagból álló korona az egyház gyökereire utal, amely az "szövetség korában a tizenkét törzsi atyával indult, az Árszövetség korában pedig a tizenkét apostollal folytatódott.

2.

Á

A prófétai idő számításánál használt év- nap elvát már korábban említették Dániel 9 messiási próféciájával kapcsolatban. Lásd e könyv 4. fejezetét.

3.

Â

SDA Bible Commentary, 4. kötet, 835. oldal

4.

Â

A pápa megnevezés a késői latin papa, a késői görög papas, "átya", "szpák", a görög pappas, "átya" szóból ered. A pápa "Róma szpáke, a Római Katolikus Egyház feje". (Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2. kiadás) [New York, NY; Simon & Schuster, 1979]

5.

Â

A pÃ¡pasÃ¡got olyan egyhÃ¡zkormÃ¡nyozati rendszerkÃ©nt hatÃ¡rozhatjuk meg, amely a legfelsõbb tekintÃ©lyt a pÃ¡pÃ¡ra ruhÃ¡zza.

6.

Â

LevÃ©l, JustinianustÃ©l JÃ¡nos pÃ¡pÃ¡nak, idÃ©zve JÃ¡nos pÃ¡pa Justinianushoz Ã©rt levelÃ©ben, a Justinianus-fÃ©le kÃ©dex, I/1, 8. Corpus Juris Civilis, Ã©sszeÃ¡llÃ©totta Paulus Krueger, 12. kiadÃ¡s) (Berlin, Weidmannsche Verlagsbuchhandlung, 1959), 2. kÃ©tet, 11. oldal; The Civil Law, szerkesztõ Ã©s fordÃ©tÃ©s S. P. Scott (Cincinnati, OH; Central Trust Comp., 1932), 12. kÃ©tet, 11-13. oldal. VÃ©l. Justiniani Novellae (Justinian's New Constitutions), 131. New Constitution, 2. fejezet; Corpus Juris Civilis, Ã©sszeÃ¡llÃ©totta Rudolfus Schoell Ã©s Guilelmus Kroll, 7. kiadÃ¡s, 3. kÃ©tet, 665. oldal; Civil Law, 17. kÃ©tet, 125. oldal. LÃ©sd mÃ©g Don Neufeld Ã©s Julia Neuffer, szerkesztÃ©sÃ©ben a Seventh-day Adventist Bible Student's Source Book (Washington, D) C.: Review and Herald, 1962), 684-685. oldal

7.

Â

Levél Justinianusnál Konstantinápolyi Epiphániosz pápának, 533. március 26. Justinianus-féle kódex, I/1, 7, Corpus Juris Civilis, Krueger kiadása, 2. kötet, 8. oldal, idézve: Source Book, 685. oldal

8.

Â

Lásd például "Persecution", Encyclopaedia of Religion and Ethics, szerkeszti James Hastings, (New York, NY; Charles Scribner's Sons, 1917), 9. kötet, 749-757. oldal; John Dowling: The History of Romanism: From the Earliest Corruptions of Christianity to the Present Time, 10. kiadás (New York, NY; Edward Walker, 1846), 237-616. oldal

9.

Â

Ez a csapás nagyban csökkentette a pápaság tekintélyét, de befolyásának nem vetett véget. Jel 13:3 beszél a halálos seb" begyűléséről, ami utal a pápaság befolyásának feloldására. Az utolsó időkben a világra legerősebb vallási hatalma lesz.

10.

Â

George Trevor, Rome: From the Fall of the Western Empire (London, The Religious Tract Society, 1868). 439-440. oldal; John Adolphus: The History of France From the Year 1790 to the Peace Concluded at Amiens in 1802 (London: George Kearsley, 1803), 2. kötet, 364-369. oldal. Lásd még Source Book, 701-702. oldal

11.

Â

Leroy E. Froom, The Prophetic Faith of Our Fathers (Washington, D. C., Review and Herald, 1948.), 2. kötet, 765-782. oldal

12.

Â

Peter Geiermann, *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine* (St. Louis, MO; B. Herder Book Co., 1957), 27-28. oldal

13.

Â

I. m., 27. oldal

14.

Â

Később a papjai csilhatatlanság tanát arra a feltevésre alapozták, hogy (1) "az csilhatatlanság, mint az isteni egyház tulajdonsága, száksággal éppen a föben jut teljességre"; (2) Pápet csilhatatlan volt a hit és az erkölcs tanásában, és (3) a papja Páptól vette át az isteni egyház sajátosságait. Arra a következtetésre jutottak, hogy amikor ex cathedra szól, "az papja a hit és az erkölcs csilhatatlan tanásja" (Geiermann, oldal). A latin ex cathedra kifejezés szerinti jelentése: "szókból". A papokra vonatkozóan ez a katolikus egyháznak szil hivatalos kijelentéseit jelöli.

15.

Â

A pıpasıgra vonatkozı ıllı-tısokrı! Iısd pıldıul Lucius Ferraris, "ıPapa", 2. cikk. Prompta Bibliotheca (Venice; Gaspar Storti, 1772), 6. kıftet, 25-29. oldal, idızi Source Book, 680. oldal. A pıpasıg sajıt ıllı-tısaival kapcsolatban Iısd pıldıul XIII. Leıpa enciklikıja, 1890. januır 10. ıs 1894. jınius 20. The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII (New York, NY; Benziger Brothers, 1903), 193-194. oldal. Lısd mıg Source Book, 683-684. oldal

16.

Â

Catechism of the Council of Trent for Paris Priests, fordıtotta John A. McHugh ıs Charles J. Callan (New York, NY, Joseph F. Wagner, Inc. 1958. utınnyomıs), 258-259. oldal, Iısd mıg Source Book, 614. oldal.

17.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 478. oldal

18.

Â

Lásd Council of Trent, Session IV (1546. április 8.); idézi: The Creeds of Christendom, szerkeszti Philip Schaff, 6. jav. kiad. (Grand Rapids, MI; Baker 1983), 2. kötet, 79-83. oldal. Lásd még Source Book, 1041-1043. oldal

19.

Â

Froom, Prophetic Faith of our Fathers, 2. kötet, 528-531. oldal

20.

Â

Frederic W. Farrar, History of Interpretation (Grand Rapids, MI; Baker, 1979) 358. oldal

21.

Â

I. m.

22.

Â

Robert M. Grant, A Short History of Interpretation of the Bible (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1984) 97. oldal

23.

Â

Famar, 361. oldal

24.

Â

I. m. 363. oldal

25.

Â

Grant, 97. oldal

26.

Â

Famar, 365. oldal

27.

Â

A maradék eredetéről lásd Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, 4. kötet; P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission* (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1977)

28.

Â

VÃ¶. Damsteegt: A Theology of Restoration (A centenÃ¡riumi evangÃ©lizÃ¡ciÃ³s konferenciÃ¡jn elÃ³adott anyag, Andrews University, 1974. mÃ¡jus 4.)

29.

Â

LÃ¡sd Midrash Rabbah on Canticles, I. 6, 4; Tertullian: Against Marcion, III, 13; Tertullian: Answer to the Jews, 9.

30.

Â

Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 2. kÃ¶tet, 531, 787. oldal

31.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 828-831. oldal

32.

Â

A katolikus egyház azt állítja, hogy jogában áll megváltoztatni az istentisztelet napját. Kérdés: Melyik a nyugalomnap? V.: A szombat a nyugalomnap. K.: Miért állítják vasárnapot szombat helyett? V.: Azért állítják vasárnapot szombat helyett, mert a katolikus egyház az ünnepet szombatról vasárnapra tette át." (Geiermann, 50. oldal) Lásd még Source Book, 886. oldal. Ezt a katekizmust X. Pius pápa 1910. január 25-én "az apostoli üldövésekben" szentesítette (i. m.)